

Kedves Testvérem!

„Gyűjt a nyárban az eszes fiú...” (Péld. 10:5.)

A Népfőiskola falujában, Nagytarcsán, 3 hónap — május, június, augusztus — különösen nehéz. Ilyenkor alig alszanak a hívek néhány órát éjjel, minden idejük a földé. Hiszen az ige is azt mondja, hogy a nyár a gyűjtés ideje s akkor nyugodtan nézhetünk a tél elé. Az apa pedig örvendez, látva eszes, szorgalmas fia munkáját...

A Népfőiskolának is van ilyen gyűjtő munkája és gyűjtő időszaka éppen nyáron. „Erzsi néni” itthon szorgalmasan gyűjtögeti mindazt, aminek majd örülni fognak a jövő népfőiskolások, amidőn terített asztalhoz ülnek, hogy jóévtággal fogyasszanak a nyári gyűjtés eredményéből. Sok biztatót lehetne írni az ő munkájáról is, amelynek jele a gondozott zöldségeskert, a szépen gömbölyödő három malac, a mindig újra tisztára meszelt épületek.

De közel sem vagyunk elégedettek akkor, ha csak az éléskamra lesz tele a télen, már amennyire a mai viszonyok megengedik. Mi arra készülünk töretlen hittel, hogy a fehér tanterem és a tiszta hálók is megteljenek nemcsak a terített asztalhoz vágyó, hanem a lélek és értelem művelésére, Krisztus megismerésére éhes ifjú lelkekkel. Ezért gyűjtünk mi is már nyáron az elkövetkező téli tanfolyamra. Ennek a gyűjtésnek három része van. Az első szerény lépés jelen körlevelünk akar lenni. Szól először is azokhoz, akik szívükön hordják a Népfőiskola és a jövő népfőiskolai munkát, tudjátok, mit tesz az ifjúságért, egyházunk és hazánk jövőjéért. Segítsetek ti is gyűjteni, toborozni már a nyáron. Ismertessétek ígéretetekhez híven a népfőiskolai munkát, életpéldákkal tegyétek kívánatosá mások előtt is, menjetek el személyesen olyan családokhoz, ahol Népfőiskolára küldhető fiúk vannak, tegyetek biznyságot előttük, kérleljétek és érveljétek úgy, hogy legalább 1—2 fiú jöjjön el helyettetek a Népfőiskolára. Egy nagy keresztyén mozgalom jelszava az, hogy ifjakat ifjak által akar Krisztushoz elvezetni: a Népfőiskolai munka helyességének és életrevalóságának is az a legkésebb és legvonzóbb bizonyítéka, ha maguk a népfőiskolát végzetek viselik szívükön a jövő népfőiskolai tanfolyamok ügyét, és végül a toborzás harmadik része a Népfőiskola vezetőségére hárul. Már most gondoskodni akarunk arról, hogy a következő télen megfelelő igazgatója és vezetője legyen a népfőiskolának, aki lehetőleg már most nyáron beállhatna a

toborzó munkára. Most előttünk áll egy kedves hívő, fiatal tanító, aki előreláthatólag hamarosan leszerel s minden vágya az, hogy népfőiskolán szolgálhasson nemcsak egy télen, hanem egész életén át. Így biztosítható lenne a munka folytonossága és az előző évek tapasztalatait, gyakorlati eredményeit a következő években egyre tapasztaltabb vezető értékesíthetné. E vezető kiválasztásának feladatához is kérjük mindenki imádságát e Körlevél kézhezvételekor: adja az Úr, hogy megtalálhassuk azt, akire intézményünknek szüksége van. Segítsetek az imádságban, hogy megindulhasson így a toborzó munka harmadik része és végigjárja egy arra hivatott lélek a magyar haza ifjúságát Krisztushoz sebb, igazabb, hasznosabb életre hívogatni.

Ezzel be is számoltunk a legnagyobb jelenlegi feladatunkról és gondunkról. Most örömmel közlöm, hogy legutóbb Arday Menyhértől kaptunk kedves üdvözlőt. Mindnyájunknak szól ígéje: „Boldog ember az, aki a kísértésben kitart; mert minekutána megpróbáltatott, elveszi az életnek koronáját, amit az Úr ígért az őt szeretőknak.” (Jak. 1, 12.) Fiúk! vajjon kitartotok-e a kísértésekben? Krisztus katonái és gyermekei vagytok-e még? Óh ne engedjétek, hogy elvegye tőletek a legdrágábbat, az „életnek koronáját” a sátán. Mint minden körlevelében, úgy ebben sem halkul el a kérdés: vigyázatok maradatok Krisztusnál, jöjjetek vissza Óhoz, szolgáljatok Önéki...

Egyik közelmúlt vasárnapon kedves meglepeés ért: a messze földön lakó Klucsik Palkó keresett fel alkalmmal bennünket. Nem mulasztotta el, hogy egy kis kitéréssel meg ne látogassa a megszeretett falakat. Sajnos, épp akkor kellett elutaznom egy evangélicizációra, de oly jól esett legalább egy kézfogásra és néhány szóra találkozni egyikőtökkel.

Nemcsak a végzett fiúkkal alakul ki valami különös kapcsolat ezeken a körleveleken keresztül. Valahogyan egybefonódunk az imádkozók és adakozók nagy táborával is. Ezért mindig örömet jelent, ha az érkező csekkszelvényeken üzenetet, ígét küld valaki. Ezeket mindig elolvassuk s a kérést — türelmet kérve — teljesítjük. A legutóbb érkezett szelvények között különösképen is felhívta figyelmünket egy kedves békéscsabai adakozónk írása, aki feleségének halála alkalmával küldött rendszeres támogatásán kívül adományt intézetünknek. Együttérző imádságban gondoltunk Liptákékra és kérjük az Urat, adjon nekik megnyugvást az Ő szent akaratában, „bölcs szívet” az elmúlt évek számolásához (Zsolt. 90, 2.) az elaludt kedves halottnak pedig egyesegyedül az Úr Jézus érdeméért örök üdvösséget.

A csekkszelvények a nyári hónapokban is egyre érkeznek s anyagi szempontból is bizakodva tekintünk a jövő tél elé. Az adományozó Testvéreknek hálás köszönetet mondunk s az Úr áldását kérjük reájuk.

A következő eddigi kedves imádkozó és adakozó Testvéreink címére küldött körlevelek jöttek vissza „Meghalt“ postai jelöléssel: Fodor Dezső Budapest, XII., Agárdi-u. 14b; özv. Graóválszky Ágostonné Sopron, Újteleki-u. 7.; Wippler Kálmán Budapest, V., Rothermere-u. 25. A

mi mennyei Atyánk adjon nekik üdvösséget egyesegyedül az Ur Jézus Krisztus érdeméért, nekünk pedig új szerető testvéreket, akik beállanak imádkozásukkal és adományaikkal az ő helyükre.

Nagytarcsa, 1944 július hó.

Hittestvéri szíves üdvözlettel:

Győri János

lelkész.

Fatoss-nyomda: Uzsaly és Konez (Harangszó nyomdája) Győr, Andrassy-út 24.

CUDAI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
DOLYALJÓI TÖRÉSI LELEKESZELŐ HIVATALA
Bp. XII. Bésztervárosi út 6. a Tel: 153-820

Dr. Sóllyom Jenő egyet. tanár,
Sopron, Zrínyi u. 14.